RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 97.558 van 9 juli 2001
in de zaak A. 91.709/VII-21.257

In zake : XXX
die woonplaats kiest bij
advocaat P. MEULEMANS,
kantoor houdende te 2800 MECHELEN,
Koningin Astridlaan 143

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX van Azerbeidzjaanse nationaliteit, op 11 mei 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 26 maart 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 maart 2000;

Gezien het beroep tot nietigverklaring;

Gelet op de beschikking van 19 mei 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op het administratief dossier en gezien de nota’s van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 18 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 juni 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 28 december 1998 en verklaarde zich op 29 december 1998 vluchteling.

1.2. Op 26 maart 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 14 maart 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing, als volgt :

> "Betrokkene werd verhoord op 12 juli 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is.
> Betrokkene, die beweert het Azeirisch staatsburgerschap te bezitten, verliet Armenië waar ze beweert legaal te hebben verbleven sinds 1992, in december 1996. Ze trok toen naar Minsk, Belarus, waar ze tot 24 december 1998 zou hebben verbleven. Vanuit Belarus reisde ze naar België waar ze dezelfde dag arriveerde. Op 29 december 1998 diende betrokkene een asielaanvraag in.
> Volgens de verklaringen die betrokkene op 12 juli 1998 voor het Commissariaat-generaal aflegde zou betrokkene op 15 september 1982 zijn gehuwd met een Azeirisch man. Deze zou op 11 februari 1989 zijn omgekomen toen hij aan het etnisch geweld in Nagorno-Karabach, waar ze sinds hun huwelijk zouden gewoond hebben, wilde ontsnappen. In 1992 zou betrokkene, door de steeds heviger oplaaiende strijd tussen Armeniërs en Azeiri uit Azerbeidzjan, hebben besloten naar Armenië te vluchten. Ze zou zich samen met haar drie kinderen en haar moeder te Jerevan hebben gevestigd. Op 1 juni 1996 zou betrokkenes zoon, Ali, zijn geslagen omwille van zijn Azeirische afkomst. Dezelfde maand nog zou betrokkene voor twee dagen naar Morachavit zijn gegaan waar ze haar dochter Lilit bij een vriendin achterliet. Haar zoon en jongste dochter Gulnara zou ze na twee dagen opnieuw hebben meegenomen naar Jerevan. Bij hun aankomst aan hun huis zouden betrokkenes kinderen, G. en A. in een explosie zijn omgekomen. Na de explosie zou de politie betrokkenes kinderen ervan hebben beschuldigd dat zij de explosie hadden veroorzaakt. Na het bezoek van de politie zou betrokkene opnieuw bij haar vriendin te Morachavit zijn ingetrokken. Daar zou ze meerdere malen het bezoek hebben gekregen van de politie. Op weg naar de begrafenis van haar kinderen zou betrokkene door vier tot vijf personen zijn aangevallen en toen betrokkene zich in augustus 1996 in het atelier van de man van haar vriendin bevond zou iemand de ramen ervan hebben ingegooid. Daarom zou betrokkene in december 1998 naar Minsk zijn gegaan waar ze introk bij familie. Tot 1998 zou zij

er zonder problemen hebben verbleven op basis van een verblijfsvergunning die elke zes maand werd verlengd. Eind 1998 zou deze vergunning evenwel niet meer zijn verlengd door de Belarussische autoriteiten. Betrokkene legt de oorzaak van al haar problemen bij de Azeirische afkomst van haar echgenoot.

Er dient te worden opgemerkt dat inconsistenties en tegenstrijdigheden tussen betrokkenes opeenvolgende verklaringen de geloofwaardigheid van haar asielrelaas op ernstige wijze ondergraven. Zo verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal dat haar zoon, A., begin juni 1996 omkwam bij een explosie in betrokkenes huis. Later verklaarde betrokkene, eveneens voor het Commissariaat-generaal, dat haar belagers in augustus 1996 betrokkenes schuilplaats hij haar vriendin Lena ontdekte doordat haar zoon haar daar brood bracht. Na deze vaststelling kan aan betrokkenes verklaringen inzake de explosie begin juni 1996 en de dood van haar twee kinderen die daarop zou zijn gevolgd geen geloof meer worden gehecht. Ook sprak betrokkene zichzelf tegen m.b.t. de overlijdensdatum van haar echtgenoot. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde ze dat hij stierf op 6 februari 1989, terwijl zij voor het Commissariaat-generaal 11 februari 1989 als zijn sterfdatum opgaf. Dit doet twijfelen aan de waarachtigheid van betrokkenes verklaringen m.b.t. het overlijden van haar man.

De reeds sterk aangetaste geloofwaardigheid van betrokkenes asielrelaas wordt verder ondergraven door het feit dat betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van de verschillende bezoeken van politie en burgers die ze zou gekregen hebben toen ze bij haar vriendin verbleef en van de aanval die ze bij de begrafenis van haar kinderen moest ondergaan. Gezien de ernst van deze feiten is het onaannemelijk dat betrokkene dit voor de Dienst Vreemdelingenzaken onbelangrijk vond, zoals ze voor het Commissariaat-generaal verklaarde.

Na deze vaststellingen kan aan betrokkenes vervolgingsrelaas geen geloof meer worden gehecht.

De geboorteakte die betrokkene ter ondersteuning voorlegt, wijzigt deze conclusie niet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering

besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 26 maart 1999.
De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij in haar nota onder het kopje ‘Met betrekking tot de ontvankelijkheid’ uiteenzet, eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat in deze stand van het geding dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

3.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt:

"A. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur
Aangezien verzoekster meent dat de hoorplicht werd geschonden, meer bepaald 'het recht op verdediging en het recht om haar volledig standpunt naar voor te brengen';
Zie : Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1993, 51;
Aangezien de D.V. er moet op toezien dat de vertaler/tolk, die de verklaring van de kandidaat vluchteling weergeeft, geen onvolledige feiten

weergeeft en bij onduidelijkheid moet de D.V. verduidelijkingen vragen;

Dat zulks niet is gebeurd zodat de Minister of de gemachtigde niet rechtsgeldig kon besluiten tot de onontvankelijkeid;

Zie R.v.St. nr. 38 605, 28 januari 1992, R.A.C.E. 1992.

Aangezien uit deze zogenaamde tegenstrijdige verklaringen daarenboven het Commissariaat-Generaal volkomen ten onrechte afleidt als zou de aanvraag van verzoekster bedrieglijk zijn;

Dat tot een bedrieglijke aanvraag pas mag besloten worden wanneer er bedrog wordt gepleegd, of er een verklaring werd afgelegd in strijd met documenten of vaststaande feiten;

Zie Mys & Breesch, 1998, nr. 334, blz 132;

Dat de verwarring bij het Commissariaat-Generaal is ontstaan doordat zij dachten dat verzoekster drie kinderen had terwijl het er vier zijn.

Dat zij meenden dat verzoekster stelde dat Ali in een explosie is omgekomen terwijl het diende te zijn Alik;

Dat een lezing van het feitenrelaas van het Commissariaat-Generaal wijst op deze vergissing die zij zelf had kunnen vaststellen zonder verzoekster hierbij te verdenken van een leugen;

Dat het Commissariaat-Generaal immers zelf de vier namen van de kinderen neerschrijft maar ten onrechte in het begin van het feitenrelaas stelt : 'Ze zou zich samen met haar drie kinderen en haar moeder te Jerevan hebben gevestigd';

Aangezien dan ook niet met kennis van zaken een beslissing werd genomen zodat de beslissing nietig dient verklaard te worden;

Dat het algemeen geweten is dat de kinderen van Azeriche mannen door de andere groep worden omgebracht omdat zij niet 'echte' Armeniers zouden zijn;

Dat dit de reden is waarom verzoekster haar land van herkomst heeft moeten verlaten met haar dochtertje Lifit en thans ook Ali '(die ondertussen zopas apart werd geintervieuwd) bij haar is komen wonen.";

Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, het volstaat te stellen dat dit op het administratief-rechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaat; dat derhalve de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet);

Overwegende dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen; dat de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal van de beslissing tot weigering van verblijf van de minister van Binnenlandse Zaken om reden dat de aanvraag van de verzoekende partij bedrieglijk is, niet als zulk een maatregel kan worden gezien; dat deze beslissing immers voortvloeit uit de toepassing van artikel 52 van de Vreemdelingenwet en niet gestoeld is op het persoonlijk gedrag van de kandidaat-vluchteling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur;

Overwegende dat met betrekking tot het beweerde tolkenprobleem kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij op het einde van het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet heeft verklaard dat zij na voorlezing van het verslag volhardt in hetgeen zij heeft verklaard en dat deze verklaring overeenstemt met de inlichtingen die zij heeft gegeven; dat noch tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal de verzoekende partij enig bezwaar heeft geuit met betrekking tot eventuele problemen met de tolk; dat bovendien dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkel concreet gegeven naar voor brengt waaruit enerzijds de gebrekkige vertaling zou moeten blijken en anderzijds de invloed van deze gebrekkige vertaling op de bestreden beslissing;

Overwegende dat de verzoekende partij beweert dat de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot haar zoon te verklaren is doordat de commissaris-generaal zich heeft vergist en de verzoekende partij niet drie, maar vier kinderen heeft; dat de commissaris-generaal volgens de verzoekende partij zelf de vier namen van de kinderen heeft neergeschreven; dat zowel uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken als uit het formulier voor de aanvraag tot erkenning als vluchteling van het Commissariaat-generaal blijkt dat de verzoekende partij verklaarde slechts drie kinderen te hebben; dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, nergens in het verhoorverslag van de commissaris-generaal de vier namen van de kinderen zijn genoteerd; dat bovendien tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken de verzoekende partij verklaarde: “In 6/96 kwam mijn zoon Alik (Ali had ik veranderd in Alik om Armeens te laten overkomen) zwaar gewond naar huis” (verhoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, p.15) ; dat zij deze naamswijziging nogmaals bevestigde op het Commissariaat-generaal (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p. 2); dat het de Raad van State ontgaat wat de verzoekende partij tracht te bereiken met een dergelijke redenering, gelet op de gegevens die voorliggen in de stukken van het administratief dossier; dat de beweringen van de verzoekende partij totaal ongeloofwaardig zijn; dat het eerste middel niet ernstig is;

3.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt:

> "B. Schending van de motiveringsplicht
> Aangezien bij nazicht van de beslissing van het Commissariaat-Generaal dient vastgesteld te worden dat enkel gewag wordt gemaakt van tegenstrijdigheden (van trouwens onbelangrijke oorsprong en zijn oorzaak vindend in een onduidelijke vertaling) zonder enige juridische motivering i.v.m. de werkelijke

weigeringsgronden (zie art 1 van het Vluchtelingenverdrag),

Dat reeds werd aangehaald in de rechtsleer ter zake :

'De motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Vage, duistere, of niet ter zake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende'

P. Van Orshoeven, 'De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen, R.W., 1991 - 92, (488) 491 met verwijzing naar de Voorbereiden Werkzaamheden;

Aangezien de motivering geenzins aanvaardbaar is met het oog op het recht, d.w.z. het hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet;

Dat verzoekster deze op straffe van vernietiging voorgeschreven motivering nergens uit de genomen beslissingen kan afleiden;

Aangezien verzoekster dan ook, gelet op het voorgaande, de vernietiging vragen van de beslissing van het Commissartiaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dd 14 maart 2000 betrekkelijk de bevestiging van de weigering van het verblijf op Belgisch Grondgebied.";

3.3.2. Overwegende dat de commissaris-generaal een beslissing betreffende de ontvankelijkheid van de asielaanvraag van de verzoekende partij heeft genomen; dat hij zich hiertoe baseert op artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat de commissaris-generaal zich in het kader van voornoemd artikel een juist beeld dient te vormen over de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring; dat hij hiertoe alle gegevens die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen onderzoekt; dat hij op grond van voornoemd artikel de asielaanvraag onontvankelijk kan verklaren wanneer de aanvraag bedrieglijk is;

Overwegende dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal besluit tot de

bedrieglijkheid van de asielaanvraag op grond van de volgende elementen:
- De verzoekende partij verklaarde op het Commissariaat-generaal eerst dat haar zoon A. begin juni 1996 omkwam bij een explosie in haar huis, waarna zij stelde dat in augustus 1996 haar schuilplaats werd ontdekt doordat haar zoon haar daar brood bracht,
- Op de Dienst Vreemdelingenzaken duidt de verzoekende partij 6 februari 1989 aan als de overlijdensdatum van haar echtgenoot, terwijl zij bij de commissaris-generaal beweert dat haar man stierf op 11 februari 1989,
- De verzoekende partij maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding van de bezoeken van politie en burgers die ze zou gekregen hebben toen ze bij haar vriendin Lena verbleef en van de aanval op haar persoon tijdens de begrafenis van haar kinderen;

dat het hier, in het kader van het asielrelaas van de verzoekende partij, niet om onbelangrijke elementen gaat, zoals de verzoekende partij beweert; dat voor zover de verzoekende partij deze vaststellingen betwist, uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de commissaris-generaal redelijkerwijze tot deze bevindingen kon komen; dat aan de materiële motiveringsplicht lijkt te zijn voldaan;

Overwegende dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals opgelegd door de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft diegene die bij een bestuurshandeling is betrokken een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van die handeling dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft; dat uit de vordering tot schorsing blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij wel degelijk bekend zijn en dat deze laatste ze aan een inhoudelijk onderzoek

onderwerpt; dat bijgevolg dient te worden aangenomen dat het doel van de uitdrukkelijke motivering is bereikt;

Overwegende dat de bestreden beslissing genomen is in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat de motivering de beslissing lijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk is; dat het tweede middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan een van de twee voorwaarden van de door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om het de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen juli tweeduizend en één, door

de HH. E. BREWAEYS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
L. JOLIE, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

L. JOLIE. **E. BREWAEYS.**